

Категорія справи № 904/1301/14: не визначено.

Надіслано судом: не визначено. Зареєстровано: 20.05.2014. Оприлюднено: 22.05.2014.

Дата набрання законної сили: 31.05.2014

**ГОСПОДАРСЬКИЙ СУД
ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ ОБЛАСТІ
ІМЕНЕМ УКРАЇНИ
РІШЕННЯ**

19.05.14р. Справа № 904/1301/14

За позовом Товариства з обмеженою відповідальністю "Компанія Укрросресурси", м. Луганськ

до Товариства з обмеженою відповідальністю "Компанія з управління активами "Придніпровський Капітал", м. Дніпропетровськ

про стягнення 78 983,66 грн. за договором відсоткової позики

Суддя Назаренко Н.Г.

Секретар судового засідання Бондик Є.В.

Представники:

Від позивача: не з'явився

Від відповідача: Гусакова О.Б., довіреність № 4 від 11.03.2014 р.

СУТЬ СПОРУ:

Товариство з обмеженою відповідальністю "Компанія Укрросресурси" звернулося до господарського суду з позовом до Товариства з обмеженою відповідальністю "Компанія з управління активами "Придніпровський Капітал" про стягнення неустойки у сумі 78 983,66 грн. за договором про надання відсоткової позики №ПЗ01/2012 від 20.04.2012р.

Позовні вимоги обґрунтовані неналежним виконанням Відповідачем умов Договору про надання відсоткової позики №ПЗ01/2012 від 20.04.2012р.

Представник позивача підтримав позовні вимоги у повному обсязі.

Представник відповідача проти позову заперечив, у відзиві на позов зазначив, що відповідно до п. 2.10. договору про надання відсоткової позики № ПЗ01/2012 від 20.04.2012р., позика надається згідно заявки позичальника на отримання позики в об'ємах та в терміни, що необхідні для реалізації проекту позичальника, в супереч цьому від позичальника заявки на отримання позики не надходило. Таким чином, обов'язок з боку відповідача не настав і право позивача не є порушеним. Отже, право Позивача на стягнення неустойки відсутнє. Також відповідач надав заяву про застосування строків позовної давності, у якій просить, у зв'язку з порушенням терміну звернення з позовом щодо

стягнення штрафних санкцій, передбачений ст. 258 ЦК України, застосувати термін позовної давності.

25.03.2014р. у судовому засіданні розгляд справи відкладався до 22.04.2014р.

Ухвалами суду від 22.04.2014р. строк розгляду справи продовжувався до 18.05.2014р. та розгляд справи відкладався до 12.05.2014р.

12.05.2014р. у судовому засіданні оголошувалась перерва до 19.05.2014р.

Клопотання про здійснення технічної фіксації судового процесу не подавалось.

У судовому засіданні 19.05.2014р. оголошено вступну та резолютивну частини рішення.

Дослідивши матеріали справи, оцінивши докази в їх сукупності, вислухавши пояснення представника відповідача, господарський суд, -

ВСТАНОВИВ:

20.04.2012 року між Товариством з обмеженою відповідальністю «Компаній Укрросресурси» (далі - Позивач, Позичальник) та Товариством з обмеженою відповідальністю «Компанія з управління активами «Придніпровський капітал» (далі - Відповідач, Позикодавець) був укладений Договір про надання відсоткової позики № ПЗ01/2012 (далі-Договір), у відповідності до умов цього договору Позикодавець за рахунок активів ПВНЗІФ «Статус» надає Позичальнику грошові кошти у розмірі та на умовах, визначених цим договором, а Позичальник зобов'язується повернути їх Позикодавцю, а також сплатити відсотки за користування позикою у розмірі та порядку, визначеними цим договором (п. 1.1. Договору).

Відповідно до п. 2.1. Договору загальна сума позики становить 80 000 000,00 грн.

Позика надається Позичальнику траншами (частинами) з терміном остаточного повернення не пізніше 20.04.2017р. (п. 2.2. Договору).

Згідно п. 2.3. Договору перерахування грошових коштів за цим договором здійснюється Позикодавцем у безготівковій формі на поточний рахунок Позичальника, зазначений у цьому договорі, у відповідності до графіку надання позики (додаток №1 до Договору).

Днем отримання Позичальником позики (траншу) вважається день фактичного надходження грошових коштів на поточний рахунок Позичальника.

Пунктом 2.4. Договору встановлено, що розрахунки між сторонами здійснюються в національній валюті України - гривні.

У відповідності до п. 4.1. та п.п. 4.1.1. Договору в обов'язки Позикодавця входить надання Позичальнику позики у сумі, у строки та на умовах, визначених цим договором.

Згідно п. п. 8.1., 8.2. Договору цей договір набуває чинності з моменту його підписання уповноваженими представниками сторін і скріплення печатками. Термін дії договору обчислюється з моменту визначеного п. 8.1. і закінчується 20 квітня 2017р., а в частині невиконаних зобов'язань - до їх повного виконання.

Згідно з додатком № 1 до Договору «Графік надання позики» позика повинна була надаватися частинами (траншами) починаючи з травня 2012 р. по грудень 2013р., всього на загальну суму 78 983 666,00 грн.

Як зазначає Позивач у позовній заяві, в порушення умов договору, а ні позика в цілому, а ні будь-яка її частина Позикодавцем не була надана Позичальнику взагалі. Таким чином Позикодавець (Відповідач) порушив строк надання позики передбачений договором, на підставі чого Позивачем у відповідності до п. 7.2. Договору нараховано 78 983,66 грн. - неустойки, що і стало причиною звернення з позовом до суду.

Вивчивши матеріали справи та надані документи, суд прийшов до висновку по відмову в задоволенні позовних вимог на підставі наступного.

Майнові зобов'язання, які виникають між учасниками господарських відносин, регулюються Цивільним кодексом України з урахуванням особливостей, передбачених Господарським кодексом України.

Стаття 193 ГК України встановлює, що суб'єкти господарювання та інші учасники господарських відносин повинні виконувати господарські зобов'язання належним чином відповідно до закону, інших правових актів, договору, а за відсутності конкретних вимог щодо виконання зобов'язання - відповідно до вимог, що у певних умовах звичайно ставляться.

До виконання господарських договорів застосовуються відповідні положення Цивільного кодексу України з урахуванням особливостей, передбачених цим Кодексом.

Згідно п.1 ст. 509 Цивільного кодексу України зобов'язанням є правовідношення, в якому одна сторона (боржник) зобов'язана вчинити на користь другої сторони (кредитора) певну дію (передати майно, виконати роботу, надати послугу, сплатити гроші тощо) або утриматися від певної дії, а кредитор має право вимагати від боржника виконання його обов'язку.

Відповідно до ст. 525, 526 Цивільного кодексу України зобов'язання має виконуватися належним чином відповідно до умов договору та вимог цього Кодексу, інших актів цивільного законодавства, а за відсутності таких умов та вимог - відповідно до звичаїв ділового обороту або інших вимог, що звичайно ставляться. Одностороння відмова від зобов'язання або одностороння зміна його умов не допускається, якщо інше не встановлено договором або законом.

Нормами статті 530 Цивільного кодексу України, встановлено що, якщо у зобов'язанні встановлено строк (термін) його виконання, то воно підлягає виконанню у цей строк.

Стаття 598 Цивільного кодексу України встановлює, що зобов'язання припиняється частково або у повному обсязі на підставах, встановлених договором або законом.

Відповідно до ст.599 Цивільного кодексу України зобов'язання припиняється виконанням, проведеним належним чином.

Згідно приписів ст. 640 Цивільного кодексу України договір є укладеним з моменту одержання особою, яка направила пропозицію укласти договір, відповіді про прийняття цієї пропозиції. Якщо відповідно до акта цивільного законодавства для укладення договору необхідні також передання майна або вчинення іншої дії, договір є укладеним з моменту передання відповідного майна або вчинення певної дії.

Статтю 1046 Цивільного кодексу України передбачено, що за договором позики одна сторона (позикодавець) передає у власність другій стороні (позичальникові) грошові кошти або інші речі, визначені родовими ознаками, а позичальник зобов'язується повернути позикодавцеві таку ж суму грошових коштів (суму позики) або таку ж кількість речей того ж роду та такої ж якості.

Договір позики є укладеним з моменту передання грошей або інших речей, визначених родовими ознаками.

Слід зазначити, що викладена в абз. 2 ч. 1 ст. 1046 ЦК норма сформульована імперативно.

Отже, договір позики є реальним та він не може вважатись укладеним, поки не відбулося передання позикодавцем позичальникові грошей, які передбачені договором позики.

Сторони у Договорі погодили, що позика надається згідно заявки Позичальника на отримання позики в об'ємах та в терміни що необхідні для реалізації проекту Позичальника (згідно заявки Позичальника на отримання позики) (п. 2.10 Договору).

Частиною 3 ст. 538 Цивільного кодексу України передбачено, що разі невиконання однією із сторін у зобов'язанні свого обов'язку або за наявності очевидних підстав вважати, що вона не виконає свого обов'язку у встановлений строк (термін) або виконає його не в повному обсязі, друга сторона має право зупинити виконання свого обов'язку, відмовитися від його виконання частково або в повному обсязі.

Як зазначив у відзиві Відповідач, оскільки Позивач заявки на отримання позики йому на направляв, отже, й обов'язку щодо надання позики з боку Відповідача не настало, у зв'язку з чим Відповідач вважає, що й права Позивача не порушені.

Протягом розгляду справи, суд неодноразово, своїми ухвалами, витребував у Позивача докази звернення до Відповідача з заявкою на отримання позики у відповідності до п. 2.10 Договору, однак, Позивач вимоги суду не виконав, доказів направлення Відповідачу такої заявки не надав, заперечення Відповідача належними та допустимими доказами не спростував, зазначив, що графік надання позики, який є додатком № 1 до Договору і є такою заявкою.

Суд погодитись з цим не може, оскільки в даному випадку графік представляє собою порядок надання позики частинами, однак не є заявкою на надання позики, в розумінні п 2.10 Договору.

Крім того, спірний Договір підписано між сторонами ще у квітні 2012р., отже, позивач мав час для звернення до відповідача як безпосередньо із заявкою про надання позики, так і з вимогою про її надання.

Відповідно до ст. ст. 33 та 34 Господарського процесуального кодексу України, кожна сторона повинна довести ті обставини, на які вона посилається як на підставу своїх вимог і заперечень; докази подаються сторонами та іншими учасниками судового процесу, а господарський суд приймає тільки ті докази, які мають значення для справи. Обставини справи, які відповідно до законодавства повинні бути підтверджені певними засобами доказування, не можуть підтверджуватись іншими засобами доказування.

На підставі вищезазначеного, суд вважає, що Договір про надання відсоткової позики № ПЗ01/2012 від 20.04.2012р. є неукладеним, оскільки передання грошей за цим договором не відбулося.

Враховуючи викладене, у задоволенні позовних вимог слід відмовити.

Щодо заяви Відповідач про пропуск Позивачем строку позовної давності на стягнення неустойки, суд зазначає наступне.

За змістом частини першої статті 261 Цивільного кодексу України позовна давність застосовується лише за наявності порушення права особи.

Отже, перш ніж застосовувати позовну давність, господарський суд повинен з'ясувати та зазначити в судовому рішенні, чи порушене право або охоронюваний законом інтерес позивача, за захистом якого той звернувся до суду. У разі коли такі право чи інтерес не порушені, суд відмовляє в позові з підстав його необґрунтованості. І лише якщо буде встановлено, що право або охоронюваний законом інтерес особи дійсно порушені, але позовна давність спливла і про це зроблено заяву іншою стороною у справі, суд відмовляє в позові у зв'язку зі спливом позовної давності - за відсутності наведених позивачем поважних причин її пропущення.

Зазначене відповідає правовій позиції Вищого господарського суду України, наведеній у пункті 2.2. постанови пленуму Вищого господарського суду України від 29.05.2013р. № 10 "Про деякі питання практики застосування позовної давності у вирішенні господарських спорів".

В даному випадку, встановивши відсутність порушеного права у Позивача, суд не досліджує доводи Відповідача щодо пропуску позивачем строку позовної давності, оскільки не вбачає підстав для задоволення позову за фактичними обставинами справи.

Згідно приписів ст. 49 ГПК України судові витрати по справі у зв'язку з відмовою у задоволенні позову, покладаються на Позивача.

Керуючись ст.ст. 530, 598, 599, 640, 1046 Цивільного кодексу України, ст.ст. 4, 32, 33, 36, 43-45, 48, 49, 82-85, 116-117 Господарського процесуального кодексу України, суд, -

ВИРІШИВ:

В задоволенні позову відмовити.

Судові витрати покласти на Товариство з обмеженою відповідальністю «Компанія Укрросресурси».

Рішення господарського суду набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги, якщо апеляційної скарги не було подано. У разі подання апеляційної скарги рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після розгляду справи апеляційним господарським судом.

Суддя Н.Г. Назаренко

Дата підписання рішення, оформленого відповідно до вимог ст. 84 ГПК України, - 20.05.2014р.